

30. júla 2022

### Meditačný obsah 149

Otázka o budúcnosti, ktorá leží pred každým jedincom a pred všetkými národmi, nemôže byť zodpovedaná bez uváženia duchovných zákonitostí, ktoré sa vyjadrujú v tichu ľudskej duše. Duch, ako aj životné emócie sa zhromažďujú do rozličných pocitových rozpoložení a spočiatku tvoria neprehľadný spletenec najrozličnejších vplyvov. Vo všeobecnosti sa dá povedať, že človek už vlastne vie, čo ho v budúcnosti čaká, ale spravidla si reálne neuvedomuje svoje pocity v dôsledku mnohých sem a tam prúdiacich názorov, ktoré prichádzajú zo sugescií, fantázie a prebratých postojov od niekoho druhého. Iba ťažko nachádza prístup k citu pre pravdu. Tento zmysel pre pravdu je však hlbokou vnútornou súčasťou jeho celkového vedomia. Toto vedomie je astrálnym telom a ak sa stane prístupným prostredníctvom rozumnej a usporiadanej tvorby myšlienok, človek skutočne získa tento cit pre pravdu. Podmaní si a usporiada hlbšiu časť svojho astrálneho tela.

Podstatný je samostatný pohľad na budúcnosť a na otázky, ktoré vyplývajú z duchovných povinností a v tichu pristupujú k človeku; a keby chcel človek vykonať pre ľudstvo službu, musel by priniesť obeť v prospech samostatného vnímania zmyslu pre pravdu a reálneho zhodnotenia budúcnosti. Čím lepšie dokáže doceniť nadchádzajúcu dobu podľa duchovnej nevyhnutnosti, tým viac ju bude môcť vytvoriť.

Hoci existuje veľa ľudí popierajúcich ducha, ba dokonca pozoruhodne mnoho takých ľudí, ktorí majú ezoterické záujmy, no tieto záujmy neprivádzajú skutočne k realizácii, ale skôr ich chápu materialisticky, aj tak sa duša človeka už ďalej rozvíja na základe obrazov nadchádzajúcej budúcnosti. Duch vytvára budúcnosť a rozpúšťa minulosť a kto si stále viac a viac uvedomuje toto duchovné pôsobenie, získava schopnosť vstupovať do prítomnosti. Hoci vedenie pozornosti na teraz a tu a v bdelosti voči rozličným pozorovaniam nie je nijakým zlým návykom, človek však získa skutočnú existenciu v prítomnosti a svoju silu, až vtedy, keď sa naučí oceňovať čas a ducha času. Prezencia v prítomnosti nie je preto vonkajšou bdelosťou a úsilím načúvať druhým, je to oveľa viac, pretože plnú prítomnosť svojho ja dosiahne človek len vtedy, keď sa naučí samostatne vnímať a pozorovať duchovné skutočnosti.

Prirodzene, že do pocitov sa odráža veľmi veľa vplyvov, individuálnych, ako aj kolektívnych.

Tušenie skutočnosti, ktorá dnes ešte nie je uchopiteľná, ale v relatívne krátkom čase sa ukáže obraz jej fenoménov, žije iba vo veľmi vzdialených a nepomenovateľných rovinách. Ešte sa vlastne vôbec nestalo súčasťou duševného tela jednotlivca. A predsa sa určitý pocit ukazuje stále viac a stále zreteľnejšie, a to ten, že človek si uvedomí rýchlu pominuteľnosť všetkých udalostí a že večer po práci pocíti, ako mu to málo, čo chcel a vytvoril, doslova prekĺzne pomedzi prsty. V živote je to tak, akoby človek chcel načrieť vodu rukou a nedarí sa mu to. Veľké sily pralaje, procesy rozkladu sa prejavujú v životných pocitoch človeka a on sa cíti byť poháňaný k hromadeniu, uchovávaniu, fixovaniu a chcel by zachrániť pozemský život. Existujú pokusy o kompenzáciu, aby sme vydržali rozklad a násilie doby, ktoré je tak ťažké znášať.

Cít pre nepomíňajúce hodnoty a cít pre skutočnú otázku zmyslu bytia sotva žije vo vnútorných častiach astrálneho tela, a preto sa tieto city nedajú objaviť. Z tohto dôvodu musíme otázku položiť konkrétnejšie:

**Aká bude budúcnosť? Aké sú súčasné pocity a aké pocity sa majú vložiť do duševného tela človeka na základe udalostí doby? Aké očakávania žijú v duchovnom svete a klopú na bránu duše?**

[meditácia 148](#) < späť [zoznam meditačných obsahov](#) vpred > [meditácie č. 150, 151, 152](#)